Таърихи пинҳонии ояти чилум - Шумораи сию чор

Ҳизқиёл — шумораи понздаҳ

Jeff Pippenger
2026-10-28

Панҷ моҳи пинҳон

Паёми ислом, ки дар ояти даҳум тасвир ёфтааст, соли 1838 аз ҷониби Ҷосайя Литч дар робита бо вақти дар ояти понздаҳум баёншуда пешниҳод гардид. Дар он замон ҷанбаҳое аз ин пешгӯӣ аз назари Литч пинҳон буданд. То 1-уми августи соли 1840 Литч баёни муфассалтареро ба нашр расонд, ки бар он чи пас аз соли 1838 аз паёми «панҷ моҳ» ба ӯ ошкор шуда буд, асос меёфт. Соли 1838 бахше аз паёми «панҷ моҳ»-и боби нуҳуми китоби Ваҳй барои Литч пӯшида буд. Пеш аз соли 1840 муҳри бахши пинҳони пешгӯии панҷ моҳ барои Литч кушода шуд ва ин муҳркушоӣ боиси зуҳури қудрати Худо аз соли 1840 то соли 1844 гардид.

Панҷ моҳи ояти панҷум то соли 2026 ниҳон монда буд. Вақте ки Элисобаъ пас аз панҷ моҳ аз пинҳоннишинӣ берун омад, Марям ба ӯ пайваст. Марям панҷ моҳи пинҳоннишиниро бо масали даҳ бокира мутобиқ месозад, зеро, бар хилофи Элисобаъ, Марям бокираи ҳомиладор буд ва Элисобаъ зани ҳомиладоре буд, ки аз синни фарзандоварӣ гузашта буд. Ҳар ду таваллуд ба навъи худ муъҷизавӣ буданд, аммо Марям бокира буд. Ҳамаи пайғамбарон дар бораи анҷоми ҷаҳон сухан мегӯянд ва бокирагоне, ки Марям дар рӯзҳои охир рамзи онҳост, ҳамон панҷ бокираи доноянд, ки ҷунбиши филаделфиягии фариштаи сеюмро ташкил медиҳанд ва шумораашон саду чилу чор ҳазор аст. Элисобаъ ва Марям дар моҳи шашум, пас аз панҷ моҳи пинҳоннишинии Элисобаъ, бо ҳам вомехӯранд. Панҷ моҳи ояти панҷум то соли 2026 ниҳон монда буд.

Вақте ки Юҳанно таваллуд шуд, Марям ба Носира баргашт ва Закарё дигар гунг набуд. Марям то он даме бо Элисобаъ буд, ки ҳангоми қонуни рӯзи якшанбе дар баста шуд, вақте ки пешгӯӣ ба сухан медарояд. Закарё нишонаи роҳи алфа аст, ки гунг карда мешавад, ва ҳамчунин нишонаи роҳи омега аст, ки ҳангоми таваллуди писараш ба сухан медарояд. Закарё дар ибтидо ва интиҳо қарор дорад ва тимсоли ҳам фариштаи якум ва ҳам фариштаи сеюм аст. Элисобаъ паёми фариштаи дуюм аст ва Марям паёми нидои нисфи шаб аст, ки дар поёни панҷ моҳи пинҳоннишинӣ ба Элисобаъ мепайвандад.

Хонаводаи ҳаштнафараи Нӯҳ панҷ моҳ дар киштӣ пинҳон буд ва сипас киштӣ бар кӯҳи Арарат қарор гирифт. Нидои нисфи шаб дар Эксетер ба фариштаи дуюм пайваст ва то баста шудани дар рӯзи 22-юми октябри соли 1844 идома ёфт ва ба ин васила масали даҳ бокира ба иҷро расид. Марям дар Эксетер ба Элисобаъ ҳамроҳ шуд ва то таваллуди Яҳё ҳамроҳи ӯ монд.

Паёме, ки соли 1838 аз Литч пинҳон дошта шуд, паёми «панҷ моҳ» буд. Пинҳон доштани панҷ моҳ бо ҳашт нафаре, ки дар киштӣ буданд, тасвир мешавад; ин пинҳон шудани Элисобаъ дар панҷ моҳи аввали ҳомиладории ӯст. Худованд буд, ки соли 1838 дасти Худро бар панҷ моҳ нигоҳ дошт, то он даме ки дасти Худро аз болои панҷ моҳ бардошт ва ба Литч имкон дод, ки санаро даҳ рӯз пеш аз таҳаққуқи он нашр кунад. Вақте ки дар рӯзҳои охир муҳри паёми панҷ моҳ кушода мешавад, чунон ки ҳоло баён мегардад, шумо дар шаш рӯзи ҷамъомади хаймавии Эксетер, аз 12 то 17 августи соли 1844, қарор доред, ки аз паси онҳо то дари бастаи 22 октябри соли 1844 шасту шаш рӯз меомад. Муддат ҳафтоду ду рӯз буд, аммо вақте ки ин рӯзҳо дар як хатти нубувват ҷой дода мешаванд ва сипас нишонаҳои роҳ ҷудо карда мешаванд, метавон дид, ки аломати муҳосира, ки бо ҷамъомади хаймавии Эксетер тасвир ёфтааст, шаш рӯз буд, ки аз паси онҳо то дари баста шасту шаш рӯз меомад. Аз назари нубувват, ин давра ба сурати 6 6 6 ифода меёбад.

Таърихи муҳосира, чунон ки дар фосилаи аз Эксетер то 22 октябр нишон дода шудааст, дар симои Ломак — насли шашуми Қобил — таҷассум меёбад. Дарҳол пас аз кушода шудани муҳри пешгӯӣ дар бораи панҷ моҳ, дар баста мешавад. Он тадриҷан баста мешавад, аммо барои адвентизм ин раванд аз 11 сентябр оғоз ёфт ва бо муҳосира ба анҷом мерасад. Вақте ки муҳосира фаро мерасад, шумо ё хислати Ломаки авлоди Қобилро ё хислати Ломаки авлоди Шетро зоҳир хоҳед кард. Адади он таърих барои Ломаки авлоди Қобил 6 6 6 аст ва адад барои Ломаки авлоди Шет ва калисои пирӯз 7 7 7 аст.

Зуҳури ду навъи хислат, ки ду Ломак ва рақамҳои 666 ё 777 рамзи онҳо мебошанд, бо рӯйдодҳое оғоз меёбад, ки адвентизмро ба маркази таваҷҷуҳи ҷомеа меоранд, дар ҳоле ки саволе матраҳ мегардад, ки чаро адвентистҳо дар бораи ҳушдори марбут ба кураҳои оташини Нашвилл сукут карда буданд. Ин баҳсу мунозираи торафт шиддатёбанда пеш аз баста шудани дари қонуни ба зудӣ ҷоришавандаи рӯзи якшанбе ба намоиши аёние табдил меёбад, ки тимсоли пешакии он ҳайвонҳое буданд, ки аз нишеброҳа боло рафта, ба киштӣ медаромаданд. Ҳамчунин, таҷрибаи Илёс дар кӯҳи Кармил ва ҷунбиши миллерчиёни соли 1844 тимсолҳои пешакии ин ҳушдори аёнии торафт шиддатёбанда буданд.

Сохтори пешгӯёнаи муҳосира

Сохтори пешгӯёнаи муҳосирае, ки бо нобудшавии шаҳр анҷом меёбад, давраи вақтеро ифода мекунад, ки бо аломате оғоз ёфта, бо аломате анҷом меёбад. Он ҳам як давраи вақт ва ҳам як лаҳзаи муайяни замонро ифода мекунад. Давраи ташаккули сурат бо роҳҳои гуногун ифода меёбад. Ҳар як сохтори пешгӯёнаи ин навъ дар шаҳодати илҳомёфта тимсоли давраи озмоиши марбут ба сурати ҳайвони ваҳшӣ мебошад, ки бо тамғаи ҳайвони ваҳшӣ ба авҷи худ мерасад.

> “‘Сурати ҳайвони ваҳшӣ’ он шакли протестантизми аз имон баргаштаро ифода мекунад, ки ҳангоме ташаккул хоҳад ёфт, ки калисоҳои протестантӣ барои таҳмили ақоиди худ аз ҳокимияти давлатӣ ёрӣ хоҳанд хост. Маънои ‘тамғаи ҳайвони ваҳшӣ’ ҳанӯз бояд муайян карда шавад.” Муборизаи бузург, 445.

Ин давраи вақт ташаккули суратеро ифода мекунад, ки барои ҳайвони ваҳшӣ ва ба сурати он сохта мешавад; тамғаи ҳайвони ваҳшӣ замоне мачбуран ҷорӣ карда мешавад, ки сурати дар ҳоли ташаккул ба марҳилае мерасад, ки метавонад бо сухани худ қонуни рӯзи якшанберо ба вуҷуд оварад. Тамғаи ҳокимияти Рум ҳангоми хароб шудани Ерусалим ба воситаи Набукаднесар ба таври тимсолӣ нишон дода шуд. Хоҳ Бобил бошад, хоҳ Рум, сохтори муҳосира бар подшоҳи шимол дар айёми охир таъкид мекунад. Муҳосираи Орҳон аз соли 1333 то соли 1337 ва чор сол аз 27 июли соли 1449 то муҳосираи Константинопол дар соли 1453 на танҳо тимсоли давраи аз 11 августи соли 1840 то 22 октябри соли 1844 мебошанд, балки ин муҳосираҳо ҳамчунин нақши исломро ҳамчун фарзандони боди шарқии нубуввати Китоби Муқаддас таъкид мекунанд. Мавзуи подшоҳи шимол (Бобил ё Рум) ва боди шарқӣ ҳамон «хабарҳо аз шарқ ва аз шимол» дар Дониёл 11:45 аст.

> Аммо хабарҳо аз шарқ ва аз шимол ӯро ба изтироб хоҳанд овард: бинобар ин ӯ бо ғазаби азим берун хоҳад омад, то бисёриҳоро ҳалок кунад ва ба куллӣ маҳв созад. Дониёл 11:44.

Фосилаи чорсола аз 27 июли соли 1449 то муҳосираи Константинопол дар соли 1453 на танҳо як давраи чорсоларо нишон медиҳад, балки бо дарназардошти марги Иоанн Палеолог дар соли 1448, ин давра ҳамчун давраи панҷсола низ ифода меёбад.

Ин сохтор ҳам дар ҳар ду харобшавии Ерусалим ва ҳам дар тӯфони Нӯҳ таҷассум ёфтааст. Он дар нахустин иди Фисҳ дар Миср низ дида мешавад, ҳангоме ки лозим буд фариштаи ҳалоккунанда аломати хунро бар дар бубинад, ки фиръавн ва лашкари ӯро ба баҳр бурд, то замоне ки бодҳои шарқӣ раҳо карда шуданд ва обҳо дари вуруд ба сарзамини ваъдашударо бастанд. Ин сохтор дар таърихи алфаи калисои Перғомус аз соли 313 то нахустин қонуни рӯзи якшанбе дар соли 321 ва дар таърихи омегаи Перғомус аз ҳукмномаи Юстиниан дар соли 533 то қонуни рӯзи якшанбе дар соли 538 низ дида мешавад. Дар мавриди Перғомус, аломат ё фармон аст ё ҳукмнома, аммо ҳар ду давраеро оғоз мекунанд, ки бо қонуни рӯзи якшанбе ба авҷи худ мерасад.

Сохтори муҳосира ва харобшавии Ерусалим дар пешгӯии Ҳизқиёл давраи аз соли 587 то соли 586 пеш аз милодро фаро мегирифт: ду сол ҳангоми ҳисоби фарогири вақт ва 1,5 сол ҳангоми ҳисоби ғайрифарогири вақт. Сохтори дигари муҳосира дар пешгӯӣ низ бо ду соли лашкаркашии Паниум ифода меёбад, ки набарди Паниум дар соли 200 пеш аз милод ва муҳосираи Сидӯн дар соли 198 пеш аз милодро дар бар мегирифт. Марги ҳамсари Ҳизқиёл бо марги Ломак, марги Иоанн Палеолог ва набарди Паниум мутобиқат дорад.